

Снежко.

Колю направи в тяхната градина снежен човек. Колко се радваше той на своя Снежко-великан!

Сутрин, щом станеше, отваряше прозорецът и извикваше:

„Добро утро, Снежко! Наспа ли се?“

А как се ядосваше той, когато някой стореше нещо лошо на Снежка!

Мина зима. Огря топло слънчице. От сутрин до вечер то лижеше Снежка и той почна да слабее. Дебелия му корем се изгуби, като че ли не беше ял по цели дни. Намаля главата му, ръцете му паднаха и носа му почна да не се забелязва.

Най-после от него остана само една купчина сняг, голяма колкото една шапка.

Печално гледаше Колю, как неговия Снежко се губеше, но нямаше, как да му помогне, защото не можеше да изгаси слънцето.

И сѐ пак имаше нещо, което да го радва. Когато се разтопиха и последните остатъци снега, на тяхно място се показаха три мили кокичета с нежни главички.

„Ах“, извика той, колко бил добър моя Снежко! За спомен той ми прати кокичета.“